

Trapero: ara sí, ara no

written by Redacció Unilateral | 27 de desembre de 2021

El cert és que el final professional de J. L. Trapero al capdavant del cos dels Mossos era la crònica d'una mort anunciada. Per què?

De ser tractat com un **heroi** per gairebé tothom en una gestió impecable, juntament amb Joaquim Forn, en la gestió dels atemptats a la capital catalana i a Cambrils el 17A, que va superar les expectatives i també les ombres i inconsistències de l'Estat espanyol, va ser **relegat** a conseqüència del referèndum de l'1-0.

Des del punt de vista polític, l'anàlisi pot tenir dues lectures –o fins i tot tres. Si bé la seva **professionalitat** sembla ser positivament valorada per la cúpula del poder o per la premsa, en general, o bé no s'hi ha fet referència, fruit de **posicionaments polaritzats** subjectius, pel sector independentista es va lloar al·legant una suposada “fidelitat” al M.H. President del govern que, durant el transcurs del Judici del Procés, va resultar no ser-ho sinó tractar-se de “lleialtat” al càrrec i a la Llei que va ser suficient per a sortir-ne exculpat, malgrat la polèmica sempre insuficient per part del sector dretà i ultradretà espanyol. El cert és que els ciutadans rasos no podem arribar a saber fins a quin punt Trapero era la cara visible i “responsable” de les seves actuacions en Seguretat donada la manipulació i “poder suprem” de l'Estat espanyol i la Guàrdia civil que, malgrat que ens pesi, és qui té la darrera decisió. Tampoc sabem –com és natural– les converses, pactes o pressions rebudes. I, finalment, tot i haver manifestat que no era independentista però sí amic o pròxim al president Puigdemont, tothom va voler veure en ell un artífex i representant de la voluntat popular o impopular. El sector unionista, però, (entès per extensió als partits espanyols, de manera més o menys expressa), acostuma a “exagerar” i “obviar” el que li convé per a donar i

mediatitzar la seva versió que mai desaprofita cap oportunitat per mentir ni per carregar-se a tothom que els duu la contra. Per a molts, nosaltres o qualsevol que es mantingui partidari, neutral o tolerant davant de la causa catalana –que no deixa de ser la de qualsevol poble i país–, en totes les seves accepcions, i que qualsevol escletxa o realitat és imperdonable. I heus aquí la seva hora: ho ha fet molt bé però cal un “canvi”; quan ja sabem que les renovacions no acostumen a ser quan toca estatutàriament sinó quan “convé”. No obstant això, no deixa de ser curiós que una figura pugui ser tantes coses i cap ni una de manera clara.

La [seva restitució ha acabat en destitució](#) i va ser només un rentat de cara “posterior” al 155 que no ha resultat ser suficient. Darrere de cada titular hi ha un posicionament partidista i es fa evident a l’hora de justificar-ne els motius. [Al digital d’un dels sectors d’Unió Democràtica de Catalunya](#): “Volem al capdavant dels uniformats armats de la Generalitat de Catalunya una persona que s’atén a la llei coneguda o en preferim una altra que actuaria d’acord amb les indicacions polítiques del partit de torn?” (o depèn de quin partit es tracti quan l’hi van posar ells). Segons declaracions a *El País*, diari de l’òrbita “socialista”: “El PSC cree que [la destitución del mayor de los Mossos d’Esquadra Josep Lluís Trapero](#) como jefe del cuerpo de policía catalán es «un error» y «una mala decisión», y sospecha que detrás puede haber motivaciones políticas que no se atreven a confirmar: «Si las hay, también es un error», i, citant paraules del ministeri de torn: “Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), al mando de la presidencia de la Generalitat y del Departamento de Interior, [no quería a Trapero al frente de la policía](#) y lleva meses buscándole reemplazo. Lo ha encontrado en Josep Maria Estela, un comisario discreto que hasta ahora mandaba en la provincia de Tarragona. La decisión no ha ocasionado el temido choque con los socios de Junts, que expresaron su “respeto” por la salida de Trapero y el nombramiento de una nueva estructura de mando. El consejero de Interior, Joan

Ignasi Elena, intentó negar este lunes (sin demasiado éxito) que la destitución tenga que ver con el malestar de ERC hacia el major, pese a que [las discrepancias han aflorado en los últimos meses.](#)”; sense cap motiu real del perquè no és vàlid. I que curiós –i alarmant– és que Vox consideri també una mala notícia –igual que el PSC-PSOE– i, per descomptat, [ho atribueix a les seves discussions amb el govern](#) català.

Jocs d'interessos, partidistes o no, aquests moviments semblen jugades en una partida d'escacs: una nova estructura organitzativa de “treball en equip” al·legada pel conseller Joan Ignasi Elena, no podria entendre's com a una voluntat de difuminar i diluir encara més la política catalana per tal que el Ministerio i el CNI “investiguin” a la seva manera i no es pugui identificar ningú com a líder o portaveu del govern català? O d'acontentar a algun sector del govern català?, o del govern espanyol?